

Sygn. akt III USK 294/21

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania G. K.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G.
o przyznanie renty,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 7
grudnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 listopada 2020 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 listopada 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił G. K. prawa do renty.

Wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2020 r. Sąd Okręgowy w G. oddalił odwołanie ubezpieczonej.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 18 listopada 2020 r. oddalił apelację ubezpieczonej od powyższego wyroku.

Ubezpieczona zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] w całości.

Zarzucono naruszenie prawa materialnego, tj.: (1) art. 12, art. 13 ust. 1, art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń polegające na przyjęciu, że u ubezpieczonej nie występuje niezdolność do pracy, podczas gdy stwierdzono u niej szereg schorzeń obniżających sprawność jej organizmu, a suma schorzeń, na które cierpi, wskazuje na utratę zdolności do pracy.

Zarzucono również naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy tj.: art. 290 § 1 k.p.c. w związku z art. 286 k.p.c. w związku z art. 381 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. przez wydanie orzeczenia z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, na podstawie dowolnie wybranych opinii biegłych sądowych oraz na skutek ich bezkrytycznej oceny, a to wskutek nieprzeprowadzenia dowodu z opinii uzupełniających, jak i z opinii Instytutu Medycyny Pracy, która to byłaby opinią kompleksową celem stwierdzenia, czy suma wszystkich schorzeń stwierdzonych u ubezpieczonej wskazuje na utratę przez nią zdolności do pracy.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca wskazała na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

W ocenie skarżącej „zaskarżony wyrok oczywiście narusza prawo a uchybienia Sądu Apelacyjnego są tej wagi, że mogłyby stanowić samodzielne postawy kasacyjne, natomiast tu występujące łącznie przekonują, że tak rażąco wadliwy i sprzeczny z prawem materialnym i procesowym wyrok nie może się ostać”. Wyjaśniła dalej, że każdy z biegłych powołanych w sprawie wydał swoją opinię oddzielnie - w zakresie przypisanej specjalizacji. W każdej z tych opinii biegli stwierdzili istnienie u ubezpieczonej szeregu schorzeń, twierdząc, że mogą one być leczone w ramach czasowej niezdolności do pracy. Oceniając poszczególne schorzenia zdiagnozowane u ubezpieczonej, biegli nie stwierdzili jej niezdolności do pracy. Zdaniem skarżącej, biegli, wydając opinie w sprawie, nie ocenili zdolności do pracy ubezpieczonej w sposób kompleksowy z uwzględnieniem integralności organizmu ludzkiego. Skarżąca podkreśliła, że bezsporne jest to, że gdy kilka opinii oddzielnie nie stwierdza niezdolności ubezpieczonej do pracy, nie oznacza to, że opinie uzupełniające bądź też opinia wydana przez zespół specjalistów Instytutu Medycyny Pracy nie doprowadziłyby do takiego wniosku. Wskazała, że ubezpieczona wielokrotnie w toku postępowania wносиła o przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniających, jak i z opinii sporządzonej przez Instytut Medycyny Pracy, jednak w ocenie Sądów obu instancji wnioski te zmierzały jedynie do przedłużenia postępowania. Skarżąca stwierdziła, że bezspornie suma stwierdzonych u ubezpieczonej schorzeń wyklucza możliwość przyjęcia, że jest ona zdolna do pracy. Nadto, ostateczna ocena, czy ubezpieczona jest niezdolna do

pracy, musi uwzględniać także inne elementy, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonej, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, z uwzględnieniem rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych ubezpieczonej. Zdaniem skarżącej, orzekające w sprawie Sądy pominęły wymienione okoliczności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Odnosząc się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., na którą powołuje się skarżąca, należy zauważyć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20 poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616).

W niniejszej sprawie wydano łączną opinię sporządzoną przez kardiologa, ortopedę i neurologa i odrębnie opinie psychologa, psychiatry oraz diabetologa. Na koniec jednakże opinię sporządził lekarz medycyny pracy, który brał pod uwagę wydanie wcześniej opinie i ich wnioski. Należy w związku z tym podkreślić, że w

orzecnictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje, że co do zasady w przypadku stwierdzenia różnych schorzeń przez biegłych różnych specjalności zasadą jest potrzeba sporządzenia przez nich opinii łącznej bądź konieczność powołania biegłego z zakresu medycyny pracy, który dokona całościowej oceny wpływu wszystkich zidentyfikowanych schorzeń oraz stopnia ich nasilenia i wpływu na niezdolność do wykonywania pracy. Uzasadnione wątpliwości skutkujące koniecznością zasięgnięcia dodatkowych bądź nowych opinii biegłych albo opinii łącznej, powstają nie tylko wówczas gdy zastrzeżenia budzi treść i wnioski poszczególnych opinii, ale także wtedy, gdy każda opinia stwierdza u ubezpieczonego określone schorzenia, a nie zostanie wydana opinia łączna (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 7 kwietnia 1994 r., II URN 12/94, OSNAPiUS 1994 nr 4, poz. 71; z dnia 3 października 1997 r., OSNAPiUS 1998 nr 15, poz. 459; z dnia 10 lutego 2000 r., II UKN 399/99, OSNAPiUS 2001 nr 15, poz. 497; z dnia 20 stycznia 2005 r., I UK 149/04, LEX nr 602672; z dnia 21 maja 2009 r., I UK 3/09, LEX nr 509029; z dnia 26 lipca 2011 r., LEX nr 1026622; z dnia 20 listopada 2014 r., I UK 134/14, LEX nr 1642865; z dnia 27 listopada 2014 r., , LEX nr 1628946; z dnia 25 kwietnia 2017 r., II UK 192/16, LEX nr 2312023; z dnia 21 listopada 2017 r., I UK 465/16, LEX nr 2428813).

Skoro w niniejszej sprawie opinię wydał lekarz medycyny pracy, który całościowo ocenił wpływ rozpoznanych schorzeń na zdolność do pracy skarżącej, to nie ma uzasadnionych podstaw wniosek o oczywistym naruszeniu art. 286 k.p.c. przez nieprzeprowadzenie dowodu z łącznej opinii biegłych (lub instytutu).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.